

ПЪЛНИТЪ И ПРАЗДНИ КЛАСОВЕ

Въ безкрайната равнина се жълтѣха узрѣли, буйно изкласили ниви.

Полюшнати отъ тихия вѣтрецъ, класоветѣ допираха своитѣ златочели коронки и издаваха сладъкъ звънъ.

— Какво богатство е народила земята това лѣто! — викаха селянитѣ. — Ще пращятъ хамбаритѣ отъ злато.

— Нека да е добра годината, че щомъ има хлѣбъ вкѣщи, и радостъ ще има, — думаха други. — Я вижъ, какъ сж натежнѣли класоветѣ отъ зърно!

Нивата, предъ която бѣха спрѣли селянитѣ, потрѣпна отъ радостъ. Тя се развълнува още повече.

— Полюлѣй ме, вѣтре, — замоли се, нивата, — поразхлади загорѣлитѣ чела на моята челядь, че това слънце ни опече живи.

Вѣтрътъ полюшна узрѣлитѣ класове и тѣ звъннаха, допирайки нѣжно златочелитѣ си коронки.

— Не се блѣскай! — развика се единъ високъ класъ къмъ своя съседъ. — Ако те е ядъ, че съмъ по-хубавъ отъ тебе, азъ не съмъ виновенъ. Или искашъ да ми повредишъ стройната снага, че да стана и азъ изгърбенъ като тебе! — сърдѣше се житниятъ класъ, що бѣше избуялъ на високо и стърчеше надъ всички класове.

— Не се допирай до мене! — продължаваше да крѣщи той. — Ще ме изцапашъ. Ухъ, колко си грозенъ — не мога да те гледамъ такъвъ старъ и приведенъ.

Житниятъ класъ, комуто се караха, наистина не бѣше високъ, като съседа си. Но то бѣ затова, че имаше едри зърна, които тежаха и крѣхкото стѣбло не можеше да ги удържи, та пълниятъ класъ бѣ увисналъ надолу.

— Какво съмъ виновенъ азъ! — отвърна смирено пълниятъ класъ. — Не виждашъ ли, че ми тежатъ зърната и стѣблото ми е крѣхко, та едва ги удържамъ. Благословена бѣше годината, моето жадно коренче имаше влага и зърното ми налѣ и наедрѣ.

— Много започна да се превземашъ, — каза надменно праздниятъ класъ. — Бжди по-скромненъ. Ти имашъ зърна само за чернитѣ врани и за кокошкитѣ. Я погледни моя класъ, опеченъ на слънцето. Това се казва класъ. При това, ти си грозенъ. Не си строенъ и високъ като мене.